

Jack London

Đoạn kết của câu chuyện cổ tích

Chiếc bàn gỗ bào nham nhở nên những người chơi bài Uýxt chốc chốc lại phải khó khăn lắm mới thu bài về phía mình qua mặt bàn gỗ ghè. Họ mặc độc có áo lót mà mồ hôi vẫn lấm tẩm trên mặt, trong khi đó chân lại đi giày da và nịt tất len công kênh đến thế vẫn thấy lạnh. Nhiệt độ trong căn phòng nhỏ giữa mặt sàn nhà và phía trên bàn cách nhau khoảng hơn 1m mà đã chênh lệch ghê gớm. Bếp lò I-u-côn bằng sắt lửa đỏ rực vậy mà cách đó có vài mét, thịt để ở dưới thấp, trên cái giá cạnh cửa ra vào, lại đóng cứng.

Ván bài Uýxt này rất quan trọng, vì cặp nào cũng thua, sẽ phải đi đào 1 lỗ câu cá qua lớp băng và tuyết dày hàng trên 3m phủ lấp mặt sông I-u-côn.

-Tháng 3 lạnh đến khủng khiếp - người đang chia bài nhận xét -
Cậu nói là lạnh đến bao nhiêu độ Bóp?

-à, 55 hay 60 độ dưới 0 gì đó. Thế theo ông, lạnh độ bao nhiêu độ, bác sĩ?

Bác sĩ quay đầu liếc nhìn vào chân cửa ra vào, dẫn đo, tính toán:

-Dưới 50 độ 1 tý. Có lẽ khoảng 40 độ dưới 0. Cứ trông băng

đóng ở cửa thì biết. Cũng đến 50 độ dưới 0 chứ còn gì.

Ông ta cầm bài lên, rồi mặc cho có tiếng gõ cửa, tay xáo bài, miệng nói với:

-Xin mời vào.

Người mới vào là 1 người Thụy Điển to lớn, vai rộng, tuy thế cũng không dễ gì mà nhận ra được ngay cho đến lúc anh ta bỏ mũ che tai và hơi cho tan lớp băng che kín cả râu và mặt.

-Tôi nghe nói có 1 bác sĩ dừng chân tại trạm này. - Người Thụy Điển nói như dò hỏi, băng khoăn nhìn hết người này đến người kia. Bộ mặt ông ta trông mệt mỏi do 1 cơn đau dữ dội, dai dẳng hành hạ - tôi từ xa đến mà.

-Tôi đây, có vấn đề gì thế?

Để trả lời, người đó giơ bàn tay trái lên, ngón tay thứ 2 bị sưng vù, miệng kể lại nhai về nguyên nhân và sự phát triển của vết thương.

-Đưa tôi xem nào - bác sĩ vội vã ngắt lời anh ta - Để tay lên bàn. Được rồi.

Người đó làm theo.

-Hừm - bác sĩ lẩm bẩm. Bị bong gân rồi, vậy là đi hàng trăm dặm đường đến đây để nắn gân bả. Tôi chỉ làm trong nháy mắt là được. Anh hãy xem tôi làm để lần sau có thể tự làm lấy nhé. Bất thành linh, bác sĩ lấy cạnh bàn tay của mình chém mạnh xuống ngón tay bị sưng. Người kia kêu lên đau đớn.

-Ồn rồi - bác sĩ nói rành rọt và dứt khoát - Anh cảm thấy thế nào? Dễ chịu hơn chứ? Dĩ nhiên lần sau anh có thể tự làm được. Nào chia bài tiếp đi, Xơ-ro-dơ, đến lượt cậu mà.

Người Thụy Điển thở dài khoan khoái. Cơn đau đã hết, ngón tay cảm thấy dễ chịu hơn. Anh ta tò mò xem xét lại ngón tay, tròn tròn mắt kinh ngạc khi thấy nó co duỗi được. Anh ta thọc tay vào túi và rút ra 1 túi tiền vàng.

-Bao nhiêu, bác sĩ?

Bác sĩ lắc đầu quây quây:

-Có gì đâu. Tôi còn hành nghề nữa đâu. Nào, đến lượt cậu đi, Bóp!

Người Thụy Điển lê bước chân nặng nề, xem lại ngón tay, rồi quay nhìn bác sĩ 1 cách thần phục:

-Ông tốt bụng quá. Thưa, tên ông là gì ạ?

-Lin-đê, bác sĩ Lin-đê - Xơ-ro-dơ trả lời như muốn cho đầu thủ của mình không bị quấy rầy.

-Đã quá trưa rồi - Lin-đê miệng nói với người Thụy Điển, tay vẫn xáo bài - Tốt hơn nên nghỉ ở đây qua đêm. Đi ngoài trời bây giờ lạnh chết được. Có 1 cái giường thừa đấy.

Bác sĩ dáng người mảnh khảnh, nước da ngăm đen, mặt dầy, môi mỏng, nhưng trông ông ta khỏe mạnh. Bộ mặt nhăn nhui râu khỏe mạnh. Các động tác của ông ta nhanh và dứt khoát. Cặp mắt đen nhìn thẳng và xoi mói. 2 bàn tay thon thả, gầy và nổi

gân, cứ như những bàn tay ấy sinh ra chỉ để làm những việc nhẹ, song đồng thời chúng cũng gây cho ta ấn tượng và sức mạnh.

-Ván bài quyết định ở chỗ này đây - ông ta tuyên bố rồi rút quân bài cuối cùng - Nào, kết thúc đi xem ai phải đào hố nào.

Tiếng gõ cửa làm cho ông ta bật kêu lên liền:

-Chúng mình đến không chơi xong ván bài này mất - ông phàn nàn khi cửa mở - Làm sao thế? - ông nói câu đó với người lạ mặt vừa mới bước vào.

Người mời đến đứng gỡ những mảnh băng che kín hàm mãi không xong. Rõ ràng anh ta phải rong ruổi hàng bao ngày đường. Lốp da trên gò má thâm tím lại vì giá buốt thường xuyên.

-Tôi không sao cả. Quan trọng là ở đây có ai là bác sĩ không, tôi đang rất cần. Có 1 người qua thượng nguồn con sông Pê-cô nhỏ bị báo về, vết thương rất nghiêm trọng.

-Độ bao xa? - bác sĩ Lin-đề hỏi.

-Độ khoảng 300 cây số.

-Đi mất độ mấy ngày?

-Tôi xuống đây mất 3 ngày.

-Bị thương có nặng không?

-Bị trật khớp xương vai. Dứt khoát phải gãy vài cái xương sườn.

Cánh tay phải bị gãy. Toàn thân hầu như bị thương trơ cả xương.

Trừ có mặt là không. Chúng tôi có khâu tạm vài vết thương bị nặng và lấy sợi xe buộc mạch máu.

-Thế là tạm ổn - Lin-đê cười - Những vết thương đó ở đâu?

-ở dạ dày.

-Chắc bây giờ trông anh ta gớm guốc lắm nhỉ?

-Không đến nỗi thế. Trước khi khám, chúng tôi bôi thuốc sát trùng. Dầu sao đây cũng chỉ là tạm thời, không có gì cả trừ có sợi xe, nhưng cũng sạch.

-Thế cũng coi như là toi rồi - Lin-đê phán đoán, bực tức búng những quân bài.

-Chưa chết hẳn. Anh ta chưa chết thật mà. Anh ta biết là tôi đi mời bác sĩ, thế nào anh ta cũng cố sống cho đến khi ông đến đây. Anh ta không chịu bó tay trước cái chết đâu. Tôi biết anh ta mà.

Lin-đê lắc đầu:

-Thật tiếc chuyến đi của anh uống công. Thôi cứ ở lại đây qua đêm.

-Không được bác sĩ ạ. 10' nữa chúng ta phải rời khỏi đây.

Sau đó Tòm Đô kể 1 câu chuyện quan trọng:

-Giả sử ông có phải mất hàng tuần để quyết định: anh là vẫn cứ phải sống để chờ ông đến. Vả lại vợ anh ta ở bên, không than khóc 1 lời, ngược lại, chị ta phải giúp anh ta sống chờ ông đến. Họ rất yêu nhau nên chị ta đã truyền tất cả tâm hồn bất tử của mình sang anh ta, mong anh ta sống. Anh ta không yếu lắm đâu, ông hãy tin vào điều đó. Tôi xin đánh cược với ông, 3 ăn 1 bằng tiền vàng đây, rằng ông đến mà anh ta vẫn sống đấy. Tôi có 1

đàn chó ở dưới bờ sông kia. 10' nữa chúng ta khởi hành, và chúng ta phải trở về sớm hơn 3 ngày vì đường sẽ khó đi. Tôi xuống xem lũ chó thế nào, độ mười phút ữa tôi sẽ quay lại đón ông.

Tòm Đô kéo sụp mũ che tai xuống, xỏ găng tay vào và đi ra ngoài.

-Rõ quỷ tha ma bắt! - Lin-đê kêu lên, nhìn giận dữ vào chiếc cửa đã đóng lại.

Đêm hôm đó, sau khi đi được tròn 60 cây số thì trời đã sẫm mặt người, nên Lin-đê và Tòm Đô đóng trại. Công việc thật đơn giản: nhóm 1 đồng lửa trên tuyết, bên cạnh đó làm 1 cái giường 1 bằng những cành cây trên trải những tấm lông thú. Đô cho chó ăn, chẻ củi, còn Lin-đê ngồi chồm chồm nấu ăn, 2 má nóng ran vì giá lạnh. Họ ăn no, hút tẩu rồi lăn ra ngủ như chết vì mệt mỏi. Sáng ra trời trở nên lạnh khác thường. Lin-đê dự đoán phải đến 50 độ dưới 0 và nhiệt độ còn đang lạnh nữa. Đô lo lắng. Anh ta giải thích rằng ngày hôm đó sẽ đến được khe núi, mà bây giờ lại đến mùa xuân rồi, băng tan, nước sẽ trào đầy khe núi. Vách núi ở đó lại cao cheo leo hàng trăm, hàng nghìn mét như thế, dẫu có thể trèo qua được, cuộc hành trình sẽ bị chậm lại.

Từ xa vọng lại tiếng gầm yếu ớt. Đến gần họ mới biết nguyên nhân của nó. 1 cơn gió, mạnh và ẩm mỗi lúc 1 thổi mạnh, lùa qua họ. Đàn chó rùng mình, ngồi héch mũi lên.

-Đó là con gió Chi-núc đấy - Đô nói.

-Có nghĩa là chúng ta phải đi dọc con sông phải không?

-Đúng thế. Đi hàng chục cây số trên con đường đó còn dễ dàng

hơn đi 1 cây số qua đỉnh núi này - Đô nhìn Lin-đê 1 lúc lâu -

Chúng ta vừa đi được 15 tiếng đồng hồ trên con đường mòn -

anh ta nói át tiếng gió rít, rồi dừng lại đợi - Bác sĩ ơi! - cuối cùng

anh ta nói - Ông không sợ chứ?

Lin-đê đáp lại bằng cách gõ chiếc tàu thuốc cho râu rơi ra và đi đôi giày da thú ấm vào. Họ nhanh chóng nhổ trại, rồi buộc dụng cụ nấu nướng cùng những tấm chăn lông thú chưa dùng đến vào chiếc xe trượt tuyết, sau đó băng qua đêm tối, họ bắt đầu cuộc hành trình. Họ lặn lội đã được 12 tiếng, nên sau khi đi được cả thảy là 27 tiếng đồng hồ, 2 người dừng lại ăn sáng.

-Ta hãy ngủ độ 1 tiếng - Đô nói lúc 2 người ăn ngấu nghiến hàng cân thịt nai rán và thịt lợn muối.

Đô để cho người bạn đồng hành của mình ngủ 2 tiếng đồng hồ, cứ thấp thỏm sợ mình lại chợp mắt mất. Sau đó anh ta đặt tay lên vai Lin-đê lay, mới đầu còn nhẹ nhẹ, sau thật mạnh.

-Bác sĩ - anh ta thì thầm - Nào đây, ta đi tiếp thôi.

Đôi mắt đen mệt mỏi, dưới cặp mi nặng hùm hụp, trả lời tiếng "được". Thế là nó lại lên đường tiếp...

Cuộc hành trình bị chậm, 1h không đi quá 3 cây số, còn đàn chó cứ có dịp lại nằm dài trên tuyết ướt.

-Còn độ trên 30 cây số nữa là chúng ta sẽ đến trạm - Đô động viên. Nhưng băng mỗi lúc 1 trở nên khó đi hơn, tách khỏi bờ và dâng lên từng phân 1. Con sông Pê-cô nhỏ gầm thét.

Đến giữa trưa, họ nhận ra những dấu hiệu đầu tiên của mùa đông đang kết thúc. Những tảng băng cuộn cuộn trôi trên dòng nước chảy xiết.

-Vậy là trời đã tan giá, ấm lên ồi đấy - Đô giải thích.

Đến chỗ này khe núi hẹp vô cùng, vách núi cheo leo, rất nguy hiểm, vậy mà Đô và Lin-đê vẫn phải đi tiếp, mãi đến khi điều rủi ro xảy ra. Đến trưa 1 tiếng nổ to vang lên, băng tách làm đôi ra ngay dưới chân đàn chó. 2 con chó đi giữa bị rơi xuống nước dưới băng, dòng nước chảy xiết cản chúng nên kéo giật lùi con chó đi đầu lại. 3 con bị kéo mấp mé đến chỗ 2 con kia. 2 người hoảng sợ cố giữ chiếc xe trượt tuyết, nhưng sau cũng từ từ bị lôi theo. Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Đô lấy dao cắt ngay dây buộc đàn chó, thế là cả mấy con chó lộn nhào từ mép băng xuống nước, chìm ngấm.

Thịt và chằng lông thú được gói lại thành từng gói, còn chiếc xe trượt tuyết đành phải bỏ lại. Lin-đê không đồng ý để Đô mang gói nặng, nhưng anh ta cứ khẳng khẳng đòi mang.

-Đến đó bác sĩ còn phải làm việc mà. Thôi, ta đi tiếp thôi.

-Anh là người sắt đá lắm, Đô ạ - ông tỏ ra thán phục.

-Ai cơ? Tôi ấy à? Chao ôi! Ông phải gặp Róc-ki mới thấy ai sắt

đá. Anh ta là người rắn như sắt, vững như đồng.

Sau đó Lin-đê được nghe kể lại chuyện Róc-ki bị thương:

-Tôi ở trong rừng, cách túp lều đó trên 1 cây số, tìm 1 khúc gỗ bu-lô để làm cán rìu. Lúc quay về tôi nghe thấy tiếng gầm vang lên gần chỗ bầy gấu của chúng tôi. Anh em nhà Róc-ki đang đùa nghịch. Ông thấy không, bọn họ ngóc đến thế, ai lại chơi đùa ở đó cơ chứ? Họ bầy được 1 con báo to. Tôi ra khỏi rừng bắt gặp đúng lúc Ha-ri, em của Róc-ki đang đánh con thú. Sau đó anh ta chặc cái gậy chọc ngắn bớt đi, rồi đưa cho Róc-ki. Cái gậy trông ngắn ngắn. Đánh con thú đó đâu phải dễ. Con báo nhảy lùi lại, cúi khom người phun phì phì, và lúc nó cúi đầu tránh cái gậy mới tuyệt chứ! Mà lúc nó nhảy chồm lên thì đến khiếp.

Thật là 1 trò chơi liều mạng, cái gậy mỗi lúc 1 ngắn đi, còn con báo mỗi lúc 1 điên cuồng hơn. Chẳng mấy chốc cái gậy không còn dài là mấy, chỉ còn độ vài phân, bấy giờ đến lượt Róc-ki.

"Thôi đi, Róc-ki" - Ha-ri nói. "Để làm gì?" - Róc-ki hỏi. "Vì anh mà đánh nó tiếp, rồi còn lấy gậy đâu cho em nữa" - Ha-ri trả lời.

"Thế là anh thắng nhé" - Róc-ki vừa cười vừa tiến lại.

Cứ nghĩ đến cái cảnh ấy, tôi lại không bao giờ muốn chứng kiến lần thứ 2. Con vật khom người, mà chiếc gậy của Róc-ki chỉ còn có vài phân. Nó đớp được anh ta. Người và thú, 2 bên vật lộn với nhau, không sao bắn được. Cuối cùng, chính Ha-ri đã đâm trúng cổ con báo.

-Tôi mà biết anh ta bị thương vì chuyện đó, tôi sẽ không đến đâu

- Lin-đê nói.

Đô gặt đầu tán thành.

3 ngày sau, 2 người đến được túp lều dựng lọt thỏm bên cạnh con sông Pê-cô nhỏ bé đang gằm thét. Đang ở bên ngoài nắng rực rỡ, vào trong lều tối om, nên Lin-đê chẳng nhìn thấy ai cả, ngoài 2 người đàn ông và 1 người đàn bà. Nhưng ông ta không chú ý đến họ, mà đi thẳng đến chỗ cái giường có người bị thương nằm. Anh ta nằm ngửa, mắt nhắm, và Lin-đê nhìn thấy cặp lông mày thanh đẹp và bộ tóc nâu quăn. Bộ mặt gầy, nhợt nhạt dường như quá nhỏ so với cái cổ vạm vỡ, song những nét thanh tú được khắc lên nổi bật hơn cả.

-Dùng loại băng gì thế? - Lin-đê hỏi người đàn bà.

-Loại dung dịch thủy ngân clo-rua thông thường - có tiếng đáp lại.

Ông liếc nhanh người đàn bà đang đứng thờ mẫn, phóng mắt nhìn vào mặt người bị thương, rồi đứng thẳng người, quay lại phái những người đàn ông:

-Các anh đi ra, chặt củi hay làm cái gì đó. Đi ra đi.

1 người trong bọn họ do dự:

-Đây là 1 trường hợp nghiêm trọng - Lin-đê nói tiếp - Tôi muốn nói với vợ anh ta.

-Tôi là em anh ấy - người kia nói.

Người đàn bà đang nhìn người kia với cặp mắt cầu khẩn. Anh ta gật đầu 1 cách miễn cưỡng và quay đi ra cửa.

-Cả tôi nữa à? - Đò ngồi ở trên ghế băng, hỏi.

-Cả anh nữa.

Lin-đê tỏ ra tất bật khám qua quýt cho bệnh nhân trong túp lều vắng tanh.

-Ra vậy? - ông ta hỏi - Vậy đó là Réch Xơ-reng của cô!

Chị kia cụp mắt xuống nhìn người nằm trên giường như để xem có đúng anh ta không, rồi quay nhìn chăm chăm vào Lin-đê, không nói nửa lời.

-Sao cô không trả lời?

Chị ta nhún vai:

-Có ích gì? Anh biết đó chính là Réch Xơ-reng rồi còn gì.

-Cảm ơn. Dầu sao tôi cũng lưu ý cô rằng đây là lần đầu tiên tôi gặp anh ta. Xin mời ngồi xuống nào - ông vẫy tay cho chị ngồi vào chiếc ghế đẩu, còn mình ngồi trên ghế băng - Cô biết không, tôi mệt rũ người ra đây này. Từ sông I-u-côn đến đây, chẳng có 1 đoạn đường cái nào cả.

-Anh định làm gì bây giờ? - chị đợi 1 lát rồi cất tiếng hỏi.

-Ăn cơm xong, rồi nghỉ ngơi trước khi quay trở về.

-Anh định làm gì với... - chị hát đầu về phía người nằm mê man kia.

-Không định làm gì cả.

Chị tiến lại giường và lấy ngón tay vuốt nhẹ lên mái tóc xoăn xoăn.

-Anh định nói là anh muốn giết anh ấy à? - chị nói chậm rãi - Anh sẽ giết anh ấy bằng cách không chữa cho anh ấy, trong khi anh có khả năng cứu được anh ấy phải không?

-Cứ hiểu là như vậy - ông nghĩ 1 lát rồi cười 1 cách tàn nhẫn - Từ ngàn xưa trong cái thế giới già cỗi này phong tục tiêu diệt những kẻ đi cướp vợ của người khác đâu có gì là khác thường.

-Anh không cao thượng chút nào, Gơ-răng ạ - chị trả lời dịu dàng - Anh quên rằng em tự ý làm việc đó và em khao khát làm như thế sao? Không đời nào Réch lại đi cướp em, mà chính anh đã để mất em. Em đi theo anh ấy 1 cách tự nguyện và thiết tha, lòng tràn đầy niềm sung sướng. Chắc có lẽ anh sẽ kết án cả em đã cướp anh ấy. Em và anh ấy hợp tính nhau.

-Quan điểm hay đấy - Lin-đê công nhận - Tôi luôn hiểu cô là người có tầm suy nghĩ sắc sảo, Mét-giơ ạ. Chắc điều ấy cũng làm cho cậu ta bức mình lắm.

-1 người có đầu óc sắc sảo có thể là 1 người yêu tốt...

-Và không đến nỗi ngu xuẩn như vậy - ông ngắt lời.

-Vậy anh công nhận sự khôn ngoan trong việc xử sự đó của em chứ?

Ông giơ cả 2 tay lên:

-Rõ quái gở, ai lại đi nói chuyện với đàn bà khôn ngoan cơ chứ!

Bản chất của đàn ông là dễ quên và bị mắc bẫy.

Câu trả lời của chị thể hiện trong cặp mắt xanh nhìn thẳng pha chút mỉm cười.

-Không, tôi sẽ giành lại cái đó, Mét-giơ ạ. Có rồ như cô mới đi chinh phục hần hay bất cứ kẻ nào khác bằng dung nhan và vóc dáng của cô mà tôi đã quen. Tôi đã trải qua những thử thách gay go đó, mà rõ khi, đến giờ tôi vẫn chưa vượt qua nổi.

Ông nói nhanh, bực dọc và cau kỉnh, thành cái tính rồi, nhưng chị biết những lời nói đó bao giờ cũng thẳng thắn. Sau đó chị hỏi:

-Anh còn nhớ kỷ niệm ở hồ Giơ-ne-vơ không?

-Nhớ chứ, lúc đó chúng mình vui sướng đến là vô lý.

Chị gật đầu, đôi mắt long lanh:

-Vẫn có những kỷ niệm xa xưa như thế đấy, Gơ-răng ạ. Mong anh hãy nhớ lại, 1 chút, ôi 1 tý thôi, về những gì chúng ta dành cho nhau lúc đó, anh đồng ý không?

-Giờ đây cô đang lợi dụng đấy - ông mỉm cười, lấy tay rút cái gai ở ngón tay ra, xem xét kỹ 1 cách phán xét rồi kết luận - Không được, cảm ơn cô. Tôi không thể đóng vai người theo đạo Cơ đốc tốt bụng đâu.

-Anh đã lặn lội đến đây vì 1 người không quen biết - chị nói.

Ông tỏ ra khó chịu:

-Cô nghĩ tôi mà biết hần là người yêu của vợ tôi, tôi sẽ đi sao?

-Dẫu sao bây giờ anh đã đến đây rồi. Mà anh ấy thì nằm kia. Anh sẽ xử lý sao đây?

-Chẳng làm gì cả. Tại sao tôi lại phải làm gì nhỉ? Tôi có phải là người hèn hạ của hắn đâu. Hắn là đồ ăn cướp!

Chị định nói thì có tiếng gõ cửa.

-Đi ra - ông kêu lên.

-Ông có muốn giúp gì không ạ...?

-Cút, đi đi! Đi lấy 1 thùng nước! Để ở bên ngoài ấy!

-Anh định...? - chị bắt đầu run.

-Định tắm!

Chị chùn lại trước sự tàn bạo đó, môi mím chặt.

-Nghe đây, anh Gơ-răng - chị bình tĩnh nói - Em sẽ gọi em trai anh ấy. Em biết những con người có dòng giống xa lạ đó. Nếu anh có thể quên những kỷ niệm cũ, vậy em cũng có thể quên được. Nếu anh không làm điều gì để chữa chạy, em anh ấy sẽ giết anh. Thậm chí em mà yêu cầu, cả Tom Đô cũng sẽ giết anh.

-Đừng dọa tôi, cô biết rõ tôi là người thế nào rồi - Ông trả lời nghiêm nghị, rồi nói thêm mỉm cười khinh bỉ - Vả lại, tôi không hiểu giết tôi đi thì làm thế nào cứu được Réch Xơ-reng của cô? Chị cầm bật, mím chặt môi lại, rồi trước cặp mắt sắc sảo của ông ta, chị run lên sợ hãi.

-Em không cuồng loạn đâu Gơ-răng ạ - chị vội kêu lên lo lắng, răng nghiến ken két - Có bao giờ anh thấy em cuồng loạn đâu:

không bao giờ em bị thế cả. Em không biết đó là gì nữa, nhưng em sẽ kiềm chế được. Em chỉ bực mình thôi. Đó là vì 1 phần em giận anh. Đó là sự lo lắng và sợ hãi. Em không muốn để mất anh ấy, Gơ-răng ạ. Anh ấy là ông hoàng của em, người yêu của em. Từ hôm đó đến nay em đã trải qua bao đêm hãi hùng bên anh ấy. Ôi anh Gơ-răng, em van anh.

-Đấy là bệnh thần kinh - ông nhận xét 1 cách cộc lốc - Nếu cô là đàn ông, tôi sẽ mời cô hút thuốc.

Chị ngồi lại ghế, nhìn ông chăm chăm và cố kiềm chế mình. Từ chỗ bếp lửa nham nhở gồ ghề vang lên tiếng đé mèn. Ngực của nưgờ bị thương phập phồng dưới bộ áo lông thú. Chị nhìn thấy nụ cười không lấy gì làm vui lắm, trên đôi môi của Lin-đê.

-Cô yêu hẳn đến thế sao? - ông hỏi.

Ngực chị căng phồng, đôi mắt rực lên ánh sáng ngạo nghễ. Ông gật đầu tỏ ra mình đã nhận được câu trả lời.

-Nếu tôi muốn kể 1 câu chuyện, cô có khó chịu không? - ông nói, nghĩ xem nên bắt đầu như thế nào.

-Tôi nhớ mình có đọc 1 truyện, hình như của Hơ-bớt Sô thì phải.

Tôi muốn kể cho cô nghe. Có 1 phụ nữ trẻ và đẹp yêu 1 người đàn ông tuyệt diệu, 1 người yêu cái đẹp và là 1 kẻ lang thang.

Tôi không biết là giống Réch Stơ-reng của cô là bao, nhưng tôi tưởng tượng là có giống. ồ, người đó là 1 họa sĩ, dân Bô-hê-miêng, 1 kẻ lang thang. Anh ta hôn chị ta, ồ, nhiều lần trong

nhieu tuần, rồi bỏ đi. Chị ta dành cho anh ta những gì mà theo tôi nghĩ nó cũng giống như cô đã dành cho tôi... ở hồ Giơ-ne-vơ.

Trong 10 năm, chị ta than khóc cho đến khi sắc đẹp bị tàn phai. Rồi điều không may đã xảy đến, người đàn ông đó bị mù, và 10 năm sau đó, người ta dắt anh ta đi như dắt đứa trẻ trở về với chị ấy. Không còn gì cả. Anh ấy không vẽ được nữa. Còn chị ấy vô cùng sung sướng và mừng 1 nỗi anh ấy không nhìn thấy dung nhan của mình. Nên nhớ ở đây 1 điều là anh ta tôn thờ sắc đẹp. Rồi anh ta lại được ôm ấp người yêu của mình trong tay và tin rằng chị ấy vẫn đẹp như ngày nào. Trí nhớ về vẻ đẹp còn mạnh mẽ trong anh ta. Anh ta luôn miệt mài nói về cái đó, và cứ phàn nàn là bây giờ không được nhìn thấy nó.

1 hôm anh ấy với chị ấy vẽ 5 bức tranh mà anh ấy muốn vẽ. Ước gì mắt anh sáng lại để vẽ, chắc những bức tranh ấy sẽ là những kiệt tác... Thế rồi, bỗng nhiên chị ta nhận được liều thuốc tiên. Chỉ việc bôi thuốc lên mắt là chúng sẽ sáng lại hoàn toàn...

Lin-đê nhún vai:

-Cô biết không, chị ta phải đấu tranh ghê gớm. Có ánh sáng cho đôi mắt, anh ấy có thể vẽ những bức tranh đẹp. Và chắc chắn anh ta sẽ bỏ chị ta. Anh ta tôn thờ sắc đẹp mà. Giờ mà nhìn thấy bộ mặt già nua của chị ta, chắc anh ta không sao chịu nổi. Chị ta vật lộn trần trụi trong 5 ngày. Song cuối cùng chị ta vẫn xoa thuốc lên mắt anh ta...

Lin-đê ngừng lời, nhìn vợ 1 cách tò mò, 2 con người đen lánh rục lên ánh lửa.

-Vấn đề là cô có yêu hấn đến như thế không?

-Nếu thế thì sao? - chị hỏi vặn lại.

-Có không?

-Có.

-Cô có thể hy sinh được không? Cô có thể từ bỏ hấn được không?

Và từ từ miễn cưỡng, chị trả lời:

-Có!

-Và cô đi theo tôi chứ?

-Vâng! - lần này giọng chị nghe nhỏ như thì thầm.

-Vâng, khi anh ấy khoẻ hấn.

-Cô đã nghe ra. Chúng ta sẽ trở về những kỷ niệm bên hồ Gio-ne-vơ. Cô sẽ lại là vợ tôi.

Chị dường như co rúm lại, rũ người xuống, nhưng đã gạt đầu đồng ý.

-Rất hay! - ông vội đứng dậy tiến lại cái gói tháo dây ra - Gọi mọi người lại đây. Đi đun nước đi, đun nhiều vào. Tôi cần người giúp 1 tay. Gọi em trai hấn vào. Tôi có mang băng theo đây, nhưng cho tôi xem các người xử lý thế nào đã. Đơ đây rồi, nhóm lửa lên và đun thật nhiều nước vào. Đây, còn anh này - ông nói với 1 người khác - Mang cái bàn này ra để ở dưới cửa sổ kia kìa,

rửa đi, kỳ cọ cho kỹ vào: rửa nhé, anh bạn nhớ chưa, vì có bao giờ anh bạn rửa ráy đâu. Còn bà, bà Xơ-reng, sẽ là người giúp việc của tôi. Chắc không có khăn trải bàn, không sao. Vẫn tiến hành được thôi. Còn anh là em trai của anh ta hả? Tôi sẽ gây thuốc mê, còn sau đó, anh phải tiếp tục gây mê. Nào, tôi bảo gì phải nghe theo nhé. à, mà này, anh có biết bắt mạch không? Vốn nổi tiếng là 1 nhà phẫu thuật can đảm và đạt được nhiều thành công, nên những ngày qua, Lin-đê tỏ rõ sự vượt ưc của lòng can đảm và sự thành công đó. Giờ đây trước mặt ông ta là 1 hình hài khoẻ mạnh của 1 con người tàn phế.

Có những ngày Xơ-reng sốt cao và mê sảng, có những ngày tim đột nhiên ngừng đập, không sao bắt mạch cho anh ta được. Có những ngày anh ta nằm tỉnh táo, đôi mắt mệt mỏi và nhức nhối, mặt đẫm mồ hôi vì đau đớn. Lin-đê làm việc không biết mệt mỏi, đầy năng lực, can đảm và may mắn, cuối cùng ông đã chiến thắng. Cứu giúp cho Xơ-reng sống, ông đâu có vui lòng. Ông đã tận tụy hết sức mình trước 1 vấn đề khó xử và mạo hiểm là làm thế nào cứu cho Xơ-reng hoàn toàn lành lặn và khoẻ mạnh lại.

-Anh ấy có bị tàn phế không? - Mét-giơ hỏi.

-Hắn sẽ đi đứng và nói năng được, nhưng so với con người hắn trước đây có phần bị khập khiễng, trông như tranh đã kích đấy - Lin-đê nói với chị - Hắn sẽ chạy nhảy, bơi trên sông, đánh nhau với hổ báo và làm tất cả những gì theo ý muốn điên rồ nhất của

hắn. Và tôi cũng xin báo trước để cô hay, hắn sẽ quyến rũ đàn bà như trước đây hắn từng làm. Cô thích thế chứ? Cô vui lòng chứ? Nhưng mà nhớ điều này: Cô không còn là của hắn đâu!

-Hãy cứu tiếp anh ấy, cứu tiếp đi - chị thử mạnh - Hãy làm cho anh ấy lạnh lặn, nguyên vẹn như trước.

Rất nhiều lần, bất cứ lúc nào tình hình sức khỏe của Xto-reng cho phép, Lin-đê lại gây mê cho anh ta, và làm những điều khủng khiếp, như cắt rồi lại khâu vào, rồi nối những bộ phận bị thương trong cơ thể.

-Ông sẽ giết anh ấy mất - người em trai than vãn - Cứ để mặc anh ấy như thế. Lạy Chúa, hãy để anh ấy yên. Sống mà có bị tàn tật thì còn tốt hơn là chết mà nguyên vẹn.

Lin-đê nói giận:

-Cút ra ngay! Cút ra ngay khỏi đây cho đến lúc quay lại đây phải nói được 1 điều là ta đã làm cho anh ta sống lại. Tính mạng của người anh anh như ngàn cân treo sợi tóc. Anh có hiểu không? Nào hãy đi ra đi, lúc nào trở lại phải bình tĩnh, tin rằng anh ta sẽ sống và sẽ nguyên lành như trước, rồi 2 anh em lại làm trò điên rồ với nhau. Nào, đi ra ngay!

Người em trai, nắm chặt tay, mắt nhìn đe dọa, quay về phía Mét-giơ như mong được lời khuyên của chị.

-Đi ra đi chú - Chị ta van vãn - Ông ấy nói đúng. Chị biết ông ấy nói đúng đấy.

1 lần khác, khi điều kiện sức khỏe của Xto-reng dường như có hứa hẹn hơn, người em nói:

-Thưa bác sĩ, ông là 1 con người kỳ diệu, vậy mà suốt cả thời gian qua tôi quên không hỏi tên ông.

-Không việc gì đến anh. Đừng quấy rầy tôi. Đi ra đi.

Cánh tay phải bị thương lại mở ra toang hoác, trông đến khủng khiếp.

-Đó là sự chết hoại - Lin-đê nói.

-Thế là hết - người em than khóc.

-Câm mồm đi! - Lin-đê thét lên - Đi đi! Cả Đô, cả Bin nữa, đi bắt những con thỏ rừng, phải bắt sống đấy, bắt những con to khỏe ấy. Hãy đánh bẫy. Đánh bẫy khắp nơi vào.

-Cần bao nhiêu con, hả ông? - người em hỏi.

-40 con, 40 000 con, 40 000, bắt với tất cả khả năng của mình.

Còn bà sẽ giúp tôi, bà Xto-reng. Tôi sẽ khoét sâu vết thương trên cánh tay để xem xem mức độ tai hại ra sao. Nào, các anh đi ra đi, ra bắt thỏ đi!

Sau đó loáng 1 lúc, ông đã khoét vết thương 1 cách chính xác, cạo chiếc xương rời ra đó.

-Chắc chẳng bao giờ điều này xảy ra nếu lúc đầu đừng cho hấn ăn nhiều thức quá bổ. Tôi có theo dõi, nhưng phải đợi và thử xem đã. Khúc xương ấy phải bỏ đi thôi. Không có nó cũng không sao, nhưng xương thỏ sẽ giúp làm cho cánh tay được

nguyên vẹn.

Trong số hàng trăm con thỏ người ta mang đến, ông chọn, rồi thử, làm đi làm lại, cuối cùng mới chọn được con vừa ý. Ông đã dùng đến giọt thuốc mê cuối cùng và đã hoàn thành việc ghép xương, xương tươi ghép với xương tươi, người sống ghép với thỏ sống, bó vào nhau thật chắc và bất động.

Rồi trong suốt cả thời kỳ thử thách, đặc biệt là khi Xơ-reng khoẻ lại, giữa Lin-đê và Mét-giơ diễn ra 1 cuộc trao đổi. Lin-đê chẳng tỏ ra thân mật, mà Mét- giơ cũng không chống đối.

-Thật là phiền toái - ông nói với chị - Nhưng luật pháp vẫn là luật pháp, nên cô cần phải li dị trước khi chúng ta cưới nhau lại. ý kiến cô thế nào? Chúng ta sẽ đi chơi hồ Giơ-ne-vơ chứ?

-Tuỳ anh - chị nói.

Và 1 lần khác, ông nói:

-Cớ sao cô lại gặp hấn? Tôi biết hấn có tiền. Nhưng tôi và cô cũng sống đầy đủ, chứ có đến nỗi nào. Tôi kiếm trung bình 4 vạn 1 năm chứ có ít ỏi gì, rồi sau đó tôi chúi đầu vào sách vở, cung điện và những chiếc tàu thủy nên đã không thoả mãn được cô.

-Có thể anh giải thích thế là đúng - chị trả lời - Có thể anh quá say sưa với công việc. Có thể anh đã quên em.

-Hừm - ông mỉm cười - Và ước gì Réch của cô đừng có say sưa với hồ báo và những mẫu gậy đó chứ gì?

Đến hôm người ta đưa Xơ-reng và cả cái giường ra ngoài trời để

hóng nắng, chị mới nói với Lin-đê:

-Để em nói cho anh ấy hay nhé?

-Không, phải đợi đã - ông trả lời.

Sau đó Xơ-reng có thể ngồi dậy bên mép giường, có thể đi được vài bước, có người đỡ 2 bên.

-Để em nói cho anh ấy biết - chị nói.

-Không được. Tôi muốn công việc chữa chạy phải hoàn hảo. Tôi không muốn có hậu quả.

Mùa hè đến. Tuyết đã tan, chỉ còn vương lại trên các đỉnh núi xa xa tận phía trời đông. Ngày dài ra cho đến khi không có bóng đêm nữa, vì đến nửa đêm mặt trời mới lặn trong giây lát nơi chân trờ phía bắc. Lin-đê nghe ngóng bước đi của Xơ-reng, sự vận động của cơ thể anh ta, cười, rồi lại mặc quần áo cho anh ta bao lần với mục đích cho cơ bắp được mềm mại và co rút được. Anh ta được xoa bóp liên tục không ngơi tay cho đến khi Lin-đê tuyên bố rằng Tôm Đô, Bin và người em trai của anh ta từ nay đã lành nghề, có thể đảm đương việc tắm hơi và nắn xương. Nhưng Lin-đê chưa thoả mãn. Ông cõ Xơ-reng tập toàn bộ bài thể dục riêng của mình nhằm theo dõi xem còn có điểm yếu nào tàng ẩn trong người anh ta không.

-Em nói cho anh ấy biết nhé? - Mét-giơ van xin.

-Chưa được! - ông trả lời - Cô chỉ được nói khi tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tháng 7 trôi qua, rồi tháng 8 gần hết, lúc ấy ông ra lệnh cho Xơ-reng đi ra ngoài con đường mòn để bắt nai, Lin-đê theo sát gót anh ta, nghiên cứu rất kỹ và theo dõi sát sao. Anh ta mảnh khảnh, nhanh như 1 con báo, và anh ta đi mà Lin-đê cứ ngỡ là không có ai đi, cả thân hình anh ta uyển chuyển, lẹ làng. Tôm Đô đa từng than vãn về tốc độ đi ghê gớm đó của anh ta, Lin-đê đi phía sau, thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại, chốc chốc đến chỗ bằng phẳng ông lại chạy gần cho kịp. Đi hết trên chục cây số, ông đứng lại rồi ngã quật xuống bãi cỏ.

-Đủ rồi! - ông kêu lên - Tôi không sao theo kịp được anh đâu.

Ông lau bộ mặt nhễ nhại mồ hôi. Còn Xơ-reng ngồi trên 1 cây gõ, mỉm cười nhìn bác sĩ.

-Có thấy đâu, hay dấu hiệu nào tỏ ra là đau không? - Lin-đê hỏi.

Xơ-reng lắc bộ tóc quăn và vươn mình, từng đường gân thớ thịt cuộn cuộn đầy sức sống.

-Xơ-reng ạ, độ 1, 2 mùa đông có thể những vết thương cũ của anh vẫn còn cảm thấy tê buốt. Nhưng rồi cái đó sẽ qua đi và có thể chúng sẽ lành hẳn.

-Trời, bác sĩ, ông đã làm nên điều kỳ diệu cho tôi, tôi không biết lấy gì đền đáp công ơn ông. Thậm chí tôi chưa biết tên ông.

-Không sao, tôi đã cứu sống anh, vấn đề chính là ở chỗ đấy.

-Nhưng đây là 1 tên tuổi mọi người trên thế giới chắc phải biết đến - Xơ-reng năn nỉ - Tôi tin là nếu tôi mà nghe thấy, tôi sẽ

nhận ra ngay.

-Chắc là anh sẽ nhận ra thôi - Lin-đê trả lời - Nhưng có hệ trọng gì. Tôi muốn thử lần cuối cùng, và thế là xong chuyện với anh. ở chỗ rẽ ngay đầu con sông con này là ngã ba của 1 con sông lớn. Đô có kẻ cho tôi nghe là năm ngoái anh có đến đó, tận giữa sông rồi lại quay về mất 3 ngày. Anh ấy còn nói tý nữa thì anh giết cả anh ấy. Đêm nay anh đóng trại ở đây nhé. Tôi sẽ bảo Đô mang đồ cắm trại lại cho anh. Sau đó anh sẽ lại đi đến giữa dòng sông và quay trở về cùng 1 thời gian mà năm ngoái anh đã đi.

-Nào - Lin-đê nói với Mét-giơ - Cô chỉ còn 1h để gói ghém hành lý thôi đây. Tôi sẽ đi chuẩn bị thuyền. Bin còn đi bắt hươu nên phải đến tối mới về. Chúng ta sẽ dựng lều đêm nay, và trong vòng 1 tuần chúng ta sẽ có mặt ở Đô-xon.

-Em hy vọng... - bỗng nhiên chị dừng lại 1 cách kiêu hãnh.

-Rằng, tôi sẽ không đòi tiền công chứ gì?

-ồ, hợp đồng là hợp đồng, nhưng anh không cần phải căm thù đến thế. Anh không cao thượng chút nào. Anh bảo anh ấy đi những 3 ngày, và cướp đi của em cả câu chào tạm biệt cuối cùng với anh ấy.

-Hãy để thư lại.

-Em sẽ kể cho anh ấy biết tất cả.

Lúc ông từ dưới thuyền quay lại, quần áo của chị đã được gói lại

và thư đã viết xong.

-Đưa tôi đọc nào! - ông nói - Nếu cô thấy có thể được.

Chị do dự 1 chút, rồi đưa lá thư cho ông đọc.

-Khá thẳng thắn - ông nói sau khi đọc xong lá thư.

-Nào, xong xuôi cả chưa?

Ông mang gói quần áo của chị xuống bờ sông, lấy 1 tay giữ chiếc thuyền, còn tay kia giơ ra cho chị vịn vào mà leo lên. Ông nhìn chăm chăm vào chị, nhưng không 1 chút lưỡng lự, chị giơ tay cho ông nắm lấy và chuẩn bị bước lên thuyền.

-Khoan tý đã - ông nói - 1 lát thôi. Cô có nhớ câu chuyện tôi kể cho cô nghe về liều thuốc tiên không? Tôi chưa kể phần kết thúc. Khi chị ta xoa thuốc lên mắt cho anh ta và sắp sửa định bỏ đi, tình cờ nhìn vào gương, chị ta thấy sắc đẹp của mình đã được hoàn lại như xưa. Sau đó, anh ta mở mắt ra, kêu lên sung sướng trước vẻ đẹp kiều diễm của người yêu, ôm chầm lấy nàng trong tay.

Căng thẳng nhưng kiềm chế được, chị đợi ông kể tiếp, trên gương mặt và trong khoé mắt của chị loé lên đôi chút ngỡ ngàng.

-Em rất đẹp, Mét-giờ ạ - ông dừng lại rồi nói thêm, giọng cụt lủn

- Phần cuối câu chuyện đã quá rõ. Tôi nghĩ, cánh tay của Rếch Xto-reng sẽ không còn trống trải nữa. Tạm biệt nhé!

-Anh Gorăng...! - chị kêu lên khe khẽ, nhưng trong giọng nói đã thể hiện tất cả những gì không cần phải nói ra mới hiểu.

Ông bật cười:

-Tôi muốn chứng minh cho cô thấy tôi không phải là loại người tồi như thế. Lấy điều thiện trả điều ác, cô biết chứ?

-Anh Gơ-răng...?

Ông bước lên thuyền và giơ bàn tay gầy nổi gân.

Chị giơ cả 2 bàn tay ra nắm lấy bàn tay đó.

-Ôi, bàn tay thân yêu, bàn tay đầy sức mạnh! - chị thì thâm rồi cúi xuống hôn.

Ông rút mạnh tay lại, đẩy thuyền ra xa bờ, khua mái chèo xuống dòng sông chảy xiết và lái ra đến giữa sông, nơi đây nước chảy phẳng lặng như mặt gương trước khi nó cuộn cuộn thành những đám bọt trắng xoá.